

עת"א 3535/12/17 - ניר דבח נגד שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 3535-12-17 דבח(אסיר) נ' שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח' תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ארז יקואל
עותר ניר דבח (אסיר) ע"י ב"כ עוה"ד עינב יתח
נגד שירות בתי הסוהר
משיב
פסק דין

לפני עתירת אסיר, בגדרה מבקש העותר למנוע את העברתו מבית הסוהר "ניצן" שבו הוא שוהה כעת, לבית סוהר אחר שאינו במחוז מרכז.

רקע

- העותרנדון לעונש מאסר בן 4 שנים בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע רצח. העותר החל לרצות את מאסרו ביום 3.12.17 והוא עתיד לסיים את מאסרו המלא ביום 9.8.20. העותר מסווג לקטגוריה א', השתייכות לכנופיה וזהו לו מאסרו השלישי.
- ביום 3.12.17 התייצב העותר בבית הסוהר "ניצן" לשם ריצוי מאסרו. ביום 4.12.17, לאחר ועדת מיון ואבחון שנערכה לעותר ובהמלצת גורמי המודיעין של המשיב, הוחלט כי העותר ירצה את מאסרו בבית הסוהר "אשל". העותר התנגד לכך וביקש לרצות את מאסרו בבית הסוהר "רימונים".

תמצית טענות הצדדים

- העותר טוען כי מיונו לבית סוהר שאינו במרכז הארץ יפגע קשות בקשריו המשפחתיים. העותר הדגיש כי הוא שומר על קשר טוב עם ילדיו הקטנים, המתגוררים עם גרושתו, בעוד שהעברתו לבית סוהר שאינו בקרבת מגוריהם, תקשה על הבאתם לביקורים ובכך ינותק הקשר עמם. העותר סבור שאין כל הצדקה אמיתית להעברתו לבית סוהר באזור הדרום, משאין לו כל סכסוך עם גורמים הכלואים בבתי סוהר שבמרכז הארץ. הודגש, בהקשר זה, כי החלטת המשיב מתבססת על סכסוכים שאינם עדכניים ואינם משקפים את המציאות הנוכחית. ב"כ העותר הוסיפה והדגישה, כי קצינת המודיעין של בית הסוהר "רימונים" מסרה לעותר כי אין מניעה מודיעינית מלקלוט אותו בבית סוהר זה. ב"כ העותר סבורה כי אין מקום לפיזור מוקדי כוח שליליים, כטענת המשיב, באופן המצדיק את העברת העותר לבית מאסר שאינו במחוז מרכז. מודגשות בהקשר זה העובדות לפיהן חלק משותפיו של העותר לכתב האישום סיימו לרצות את מאסרם; טרם מאסרו שהה העותר בבית המעצר ניצן, יחד עם שותפיו; במשך שנה וחצי היה העותר משוחרר ללא כל תנאי ושמדובר בעבירה משנת 2012.

- מנגד, טוען המשיב כי אין להתערב בהחלטתו ובשיקוליו אשר להשמת העותר בבית הסוהר "אשל". המשיב

הבהיר כי החלטתו בדבר מקום מאסרו של העותר, מתבססת על חוות דעתם של גורמי המודיעין המתייחסת לשיוכו הכנופייתי של העותר; על מסוכנותו; על מיפוי הסכסוכים הקשורים אליו ועל שיקולים מערכתיים הקשורים בשמירה על הסדר ועל הביטחון שבבתי המאסר ובכלל זה פיזור מוקדי כוח שליליים בין מתקני הכליאה השונים. המשיב הוסיף והדגיש, כי העותר משתייך לארגון פשיעה ולכן הוא נקשר בסכסוכים רבים עם יריבים שונים, לרבות עם יריבים השוהים בבית הסוהר "רימונים".

דין והכרעה

5. עינתי בכתב העתירה, בתשובת המשיב, בהודעות העדכון שהוגשו מטעם הצדדים, בחומר המודיעיני שהועבר לעיוני ושמעתי את טיעוני הצדדים במסגרת הדיונים שהתקיימו מלפניי. שוכנעתי כי בנסיבות המקרה הנדון, החלטתו של המשיב נטועה במתחם הסבירות, כי אין טעם המצדיק התערבות שיפוטית בה וכי יש לדחות את העתירה.

6. הלכה פסוקה היא כי המשיב הוא האחראי על הביטחון, המשמעת והאבטחה בבתי הסוהר ובסמכותו להעביר אסיר מבית סוהר אחד למשנהו, מתוך שיקולים מערכתיים, או פרטניים (ר' רע"ב 8858/15 **סיבוני נ' שירות בתי הסוהר** (3.8.16)). השיקולים שיש להביאם בחשבון ולהעניק להם משקל משמעותי במסגרת החלטה להעברת אסיר בין בתי מאסר, כוללים, בין היתר, מניעת התארגנויות של אסירים; קשרים בלתי רצויים בין האסיר לאסירים אחרים, או לסוהרים; סכנה לבטחון האסיר, או לבטחונם של אסירים אחרים ובעיות משמעת, או בעיות באבטחה בבית הסוהר (רע"ב 1460/11 **אבוטבול נ' שירות בתי הסוהר** (12.6.2011); רע"ב 2021/09 **עמיר נ' שירות בתי הסוהר** (30.3.2009)).

בהתאם לכך, נקבע כי לאסיר אין זכות קנויה לרצות את עונשו בבית סוהר מסוים. ככלל וכהפניית המשיב, החלטות הנוגעות למקום מאסרו של אסיר, מצויות ב"ליבת שיקול הדעת המנהלי" ועל פי רוב, בית המשפט לא יתערב בהן (ר' רע"ב 1004/12 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (19.2.12); רע"ב 8126/11 **מג'דבה נ' שירות בתי הסוהר** (1.2.2012); רע"ב 1460/11 הנ"ל; רע"ב 8535/99 **אלג'רושי נ' שירות בתי הסוהר** (17.2.2000); רע"ב 829/11 **סאלם נ' שירות בתי הסוהר** (13.3.2011); רע"ב 7318/08 **ברקאי נ' מדינת ישראל** (1.2.2009); רע"ב 907/07 **חביש נ' מדינת ישראל** (16.4.2007)).

לצד זאת, על המשיב, ככל רשות מנהלית, מוטלת החובה להפעיל את סמכותו באופן סביר ועל החלטותיו להתבסס על שיקולים ענייניים בלבד. לאסיר, ככל אדם, יש זכות כי ההחלטה של הרשות בעניינו לא תתקבל משיקולים זרים ולא תפלה אותו לרעה (ר' רע"ב 8858/15 הנ"ל).

7. ומן הכלל אל הפרט; התרשמתי כי החלטת המשיב התבססה על שיקולים ענייניים וכי לא נפל בה כל פגם מנהלי.

מעיון במידעים השונים, נחזה כי המניע העיקרי שעמד ביסוד החלטת המשיב, נעוץ ביישומה של מדיניות עניינית-בטחונית הקשורה, בין היתר, בפיזור מוקדי כוח שליליים, בסדרי הניהול של בתי המאסר ובשמירה על שלומם של האסירים, לרבות שלומו של העותר (ר' דו"ח ידיעה מס' 2671101; דו"ח חוות דעת מס' 2645364; דו"ח פרטי אבחון מיום 5.12.17). מדובר בשיקולים הנוגעים לשמירה על בטחונם של אסירים מסוגו של העותר וכן לשמירה על בטחונם של אסירים אחרים העלולים להיות בסכסוך עמו, או עם הארגון העברייני שנקשר אליו.

8. לאורם של נתונים אלו, אינני סבור שמדובר בהחלטה המבוססת על שיקולים בלתי ענייניים. לא איתרתי יסוד לסברה כי החלטת העותר התקבלה בשרירות, או כי היה משום הפליית העותר לרעה. מבלי להקל ראש בשיקולים שהעלה העותר, לרבות בנוגע לשמירתו על קשר עם ילדיו, סבורני כי שיקולים אלו נסוגים מפני השיקולים הענייניים ששקל המשיב.

9. לאור המקובץ, לא ראיתי לנכון להתערב בהחלטת המשיב, אותה מצאתי כסבירה. חזקה על המשיב כי טענות העותר לא תשכחנה וככל שתיווצר אפשרות להעברתו למתקן כליאה אחר במרכז הארץ, ישקול אותה המשיב לגופה. העתירה, אפוא, נדחית בזאת.

לידיעת הצדדים.

ניתן היום, ל' כסלו תשע"ח, 18 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.